

Kom låt mig se, du flicka wän,
hur det kan kläda dig!
och huru det kan passa sen
min mö, den sköna bruden.
Min brud hon liknar dig."

Men som det nu en söndag war,
och kyrkklädd till Guds hus
hon skulle gå, hon därför bar
den bästa helgdagskruden,
en klädning sid och ljus.

Hon full af blygdens rodnad står
inför den riddersman.

Han kransen sätter på dess hår,
och ringen på dess finger,
Se'n tar han hennes hand.

"Hesena skön, Hesen min brud!
mitt skämt en ända tar.

Jag endast har beställt, o brud!
åt dig den gyllne kransen,
åt dig den ring du har.

Med guld och perlor, ädelsten,
som barn du roat dig,
det tecken war, min brud, att sen
en gång den högsta ära
du skulle nå — med mig."

GS 986

Twänne

högst nymodiga och rara

W i s d r ,

som lätt kunna sjungas efter sina egna
behagliga melodier.

Den Första:

Barnet i Örnansåstet.

Den Andra:

Guldsmedens Dotter.

Barnet i Örnåstet.

Ulli, lycklig med en älskad maka
Bodde i en herrlig Schweizer dal.
Hyddan, årstid från fädrens tid tillbaka,
Skönt bekransad stod af bok och al.
Dagen framflöt, som det stilla watten
Uti sundens silfwerbäck.
Klar och fridsam; och så tyst kom natten,
Utan qwal, och utan skräck.

Seppi, i sin friska ungdoms blomma
 Knöt med Ulli kärlekens förbund.
 Starkt war bandet. — Inga nöjen tomma
 Glögo kring i dessa makars rund
 Seppi, flitig husmor, delte dagen
 Mellan wärf, med sans och fog;
 Och ett barn, i menlösa behagen
 Wid den hulda barmen log.

Sköt din älskling. — Seppi, han skall
 pröfwas
 Grymt af sina ödens wilda lek.
 Kyß den spåda kunden. Han skall röfwas

Innan kort från dina kånslors smek.
Ser du, Alven lik ett åskmoln höjer
Hotande sin hjesa opp.
Kys den lilla, medan än han dröjer.
Snart till fjellen flyr ditt hopp.

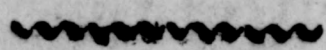
Våren klädde sig med löf och sippor.
 Dalen log i tusen blommors färg.
 Högst bland Schweizerlandets stolta klippor
 Stod i molnen Diethelms jetteberg,
 Rysligt. — Men i gröna lunder runno
 Smala fållor från dess sköt.
 Dalens hjordar i dess skugga funno
 Kraftigt gräs, och herden hvila njöt.

Mellan flystorne, wid middagsstunden,
Solen sköt i dalen, klar och varm.
Seppi till ett källsprång, ned i lunden
Går med barnet på sin trogna arm.
Brant är stigen. Låta snar förwilla;
Fården wädlig. Moder, om
Sått i mossens bädd din spåda, lilla;
Skynda sen till flippans ström.

Så bjöd hjertat; och den hulda lydde,
Satte barnet på den gråa håll.
Skönt den liljan dunkla mossen pryddde,
Som en stjerna ler i mulen qvåll.
Seppi dricker, skyndar glad tillbaka.
Dinma mor, hvad gråslig syn! — —
O, du trodde dina ånglar waka.
Sök din stjerna högt i skyn.

Qwinna, hwar är barnet? Modershjerta,
Genom dina ådror går ett swärd.
Är din lilla lyft ur jordens smärta
Utaf ånglar upp till fridens werld?
Seppi, i ditt bröst ett dödsqwal lågar.
O, hwem ställer dig tillfreds!
Se, — en örn med all din sällhet tågar
Upp mot Diethelms högsta spets.

Seppi stapplar öfwer djup och höjder.
Af dess klagan ljuder berg och dal.
O, hur grymt bötts hjertats stilla fröjder
Mot en jettestorm, ett gränslöst qwal! —
Ensam wandrar hon till dalens hydda,
Kopar högt sin älsklings namn.
Se, i molnen far den lilla flydda.
Dit, o moder, sträck din famn!

Borrt, att Alpens wilde getter jaga
Wincenz öfwer Diethelms klippor drog.
Ur en asgrundsremna hör han klaga
Spåda röster. Dit han wägen tog;
Ser, — o fasa! — hur för vinden gungar
Blodigt örnbo, der bland klf,
Af den glupska bergsmonarkens ungar
Dwäls ett nytändt menskolif.

Gnmma yngling, för din blick hwad möte!
Spar i dag de skygga skogens djur.
Rädda till en moders hulda sköte
Denna lilja, sådd i wild natur.

Se, i hwita lindan barnet hwälsfwer
Tårfull blick mot himlen blå.
Wincenz, wid en asgrundsbrandt du skälsfwer.
Kan din famn den spåda nå?

Snart i kretsar gamla örnen brusar
Ned ur molnen öfwer klippans brant
Till den spets, der wilde stormen susar
Omkring Seppis spåda kärlekspant.
Jägarn af den fasans syn betagen
Studsarn ren till ögat laggt.
Blirtens fogel, sjelf af blirten slagen,
Tumlar ned i flyftans schakt.

Dock, en Gnd blott frälsa kan den lilla
Från en klippwägg, tusen famnar hög.
Wincenz, kan du denna tanke gilla?
Nej, en skönare till hjertat flög.
Studsarn djerft han öfwer remmen sträcker,
Der han barnet gråta ser,
Och med spetsen örnenglet räcker,
Störtar det i djupet ner.

Wandrar derpå lugnt, fast hjertat brinner,
Stigen åter ned till klippans fot.
Träder på dess branta wägg, och finner
Smala trappsteg till det wilde böt
Springor, hwari foten knappt får fäste;
Stormig wäg till wädlig hamn;
När med tusen faror, örnens näste,
Sluter barnet i sin famn.

Wincenz, du har segrat. O, hwem gifwer
Ät din hjesa lagerns sköna gård?

Half dock segern är; och dubbel blifwer
Hjertats ångest, wid din återfärd.
Men, de ånglar, som din wandring skydda,
Följa dig, med frogen wård
Med ur örnens blodbestänkta hydda
Till den fromma Ullis gård.

Snart i Seppis moderliga sköte
Läggs der dyrt förwärfda bytet ner.
Hvilken pensel målar detta möte? —
Himmelsk fröjd bland sorgens tårar ler.
Bågarn fyllas. — Uti dansens ringar
Hela dalens jubel röjs;
Och en himmel, prydd af örnens wingar,
Öfwer barnets waggas höjs.

En Guldsmed i sin werkstad stod
bland guld och ädelsten:
"Den bästa perla och klenod
jag fann, är du min dotter,
min dyraste Helen!"

En riddersman så grann steg in:
"God morgon! flicka skön!
God morgon! fåra guldsmed min!
Gör mig ett kostligt smycke
allt för min brud, så skön!"

Men när som smycket färdigt war
och spred sin gyllne glans,

då satt Helen, — hon sorgsen war —
när som hon war allena,
på armen brudens frans.

"Ack! öfwersäll är wißt den brud
som fransen bära får!
Ack gaf han mig ej brudlig skrud,
men blott en frans af rosor,
o fröjd! omkring mitt hår!"

Men snart den riddersman steg in,
och fransen wäl besåg:
"D gör mig, fåra guldsmed min,
en guldring af demanter,
som gläder brudens håg."

Och när som ringen färdig war
med dyr demantesten,
då stack Helen — hon sorgsen war, —
när som hon satt allena,
på halfwa fingret den.

"Ack öfwersäll är wißt den brud,
som ringen bära får.
Ack gaf han mig ej brudlig skrud,
en enda lock allenast
o fröjd! utaf sitt hår."

Men snart den riddersman steg in,
och ringen wäl besåg;
"Du har, o fåra guldsmed min,
gjort wäl de gyllne smycken.
de glädja brudens håg.